

UZASADNIENIE

T. K. obwiniona została o to, że:

w okresie od 24 czerwca 2019 r. do 25 czerwca 2019 r. nielegalnie wykonywała pracę w Gospodarstwie Rolnym (...) z siedzibą w (...)-(...) E., (...) prowadzonego w ramach działalności podmiotu Gospodarstwo Rolne (...) z siedzibą w (...)-(...) M., os. (...) bez wymaganego odpowiedniego zezwolenia na pracę, tj. o wykroczenie z art. 120 ust. 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

(...) obwiniony został o to, że:

w okresie od 10 czerwca 2019 r. do 24 czerwca 2019 r. nielegalnie wykonywał pracę w Gospodarstwie Rolnym (...) z siedzibą w (...)-(...) E., (...) prowadzonego w ramach działalności podmiotu Gospodarstwo Rolne (...) z siedzibą w (...)-(...) M., os. (...) bez wymaganego odpowiedniego zezwolenia na pracę, tj. o wykroczenie z art. 120 ust. 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2020r. , sygn. akt IIW 480/20 Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Elku:

I. obwinioną T. K. (1) uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego we wniosku o ukaranie, przyjmując, iż wyczerpuje on dyspozycje z art. 120 ust. 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1482), i za to ją skazuje z mocy wyżej cytowanego przepisu, a na podstawie art. 120 ust. 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, oraz art. 24 § 1 i § 3 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 100,- (stu) złotych;

II. obwinionego V. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego we wniosku o ukaranie, przyjmując, iż wyczerpuje on dyspozycje z art. 120 ust. 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1482), i za to go skazuje z mocy wyżej cytowanego przepisu, a na podstawie art. 120 ust. 2 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, oraz art. 24 § 1 i § 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100,- (stu) złotych;

III. zwolnił obu obwinionych od uiszczenia opłat i zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył Komendant Placówki Straży Granicznej w Gołdapi. W apelacji podniósł, iż doszło do przedawnienia karalności czynów, postępowanie należy więc umorzyć.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niewątpliwie wyrok Sądu I instancji nie może się ostać, co zresztą Sąd sporządzając jego uzasadnienie sam to zauważył, szeroko argumentując z jakiego powodu.

W sprawie niniejszej doszło bowiem do przedawnienia karalności wykroczeń, których popełnienie zarzucono obu obwinionym.

W myśl art.45§1kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. W zdaniu drugim tegoż przepisu przewidziano instytucję przedłużenia przedawnienia karalności wykroczenia. Warunek opisany w ramach tej regulacji jest spełniony wówczas, gdy w ciągu roku od popełnienia wykroczenia doszło do wszczęcia postępowania.

Wówczas karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Przy czym ujęta w art. 45§1 zd.2 kw przesłanka związana z wszczęciem postępowania zostanie zrealizowana wówczas, gdy postępowanie o wykroczenie zostanie wszczęte przez prezesa sądu w myśl art.59§2kpw na podstawie złożonego wniosku o ukaranie. Nie powoduje wydłużenie przedawnienia karalności wykroczenia podjęcie czynności wyjaśniających. Takie stanowisko zajął SN w wyroku, na który powołał się Sąd I instancji (IIKK 39/12 z dnia 7.03.2012r).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zarządzenie na podstawie art.59§2kpw o wszczęciu postępowania wobec T. K. (2) i V. S., sędzia wydał w dniu 29 czerwca 2020r. Tymczasem czyny, których dopuścili się obwinieni zostały popełnione w okresie od 24 do 25.06.2019r.(w przypadku T. K. (2)) i w okresie od 10 do 24.06.2019r. (w przypadku V. S.). A zatem postępowanie wszczęto, z naruszeniem wyżej cyt. przepisów, po upływie roku od popełnienia wykroczenia.

Dlatego też zaskarżony wyrok należało uchylić i na podstawie art.104§1 pkt 7kpw w zw. z art.5§1 pkt4kpw w zw. z art.45§1kw postępowanie umorzyć.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z przepisem art.119§2 pkt 1kpw.